

COMPOSITORS GIRONINS

Volum VII

Bonaventura Carreras Duran

Girona - Madrid

1886 - 1971

Cobla Ciutat de Girona

Direcció - Jesús Ventura

Dr. B. CARRERAS Médico Oculista

Ex médico Auxiliar del Dispensario Oftalmológico del Hospital de la Santa Cruz, de Barcelona.

Tiene abierto su gabinete de consulta: calle de la Força, 4, 1.º y de 3 y media a 5. Todos los días.

SE CELEBRO EL XXII CONCURSO REGIONAL DE «COLLES» SARDANISTAS

Con la participación de 40 «colles» de distintos puntos de toda la región catalana, se celebró, en la plaza de toros de Gerona, el XXII Concurso regional de «colles» sardanistas, organizado dentro de las ferias y fiestas de San Narciso por la Obra Sindical «Educación y Descanso», con la colaboración técnica de la «Agrupació Amics de la Sardana» y «colles» sardanistas de la capital.

Se clasificaron en los primeros lugares y por este orden en la sardana de «Lluiments»: 1. «Violetes del Bosca», de Barcelona; 2. «Figueres», de Figueras; 3. «Rialleras», de Vich, y 4. con la misma puntuación, «Rebrolles del Montgrís», de Torroella de Montgrís, y «Ross d'Abriks», de Barcelona.

Resolvieron la sardana «revessa» las

«colles» «Sol de Maig», de Olot; «Pedraforca», de Barcelona; «Espigues Daurades»; «Sang Catalana», de Barcelona; «Figueras», de Figueras, y «Violetas del Bosca», de Barcelona.

El premio especial de «colles» infantiles lo obtuvo «Petits Rebrolles», de Figueras. El concurso finalizó con la tradicional sardana de «germanors» que bailaron la totalidad de «colles» inscritas, interpretando la cobla la sardana titulada «La meva Girona» en calidad de estreno y cuyo autor lo es el doctor gerundense, residente en Madrid, don Buenaventura Carreras Durán.

Presidió el acto de entrega de premios el gobernador civil señor Hellín Sol, a quien acompañaba el delegado provincial de Sindicatos, señor Prades y otras personalidades. — VILA.

*Al meu gran Violoncelista
D. San Casals*

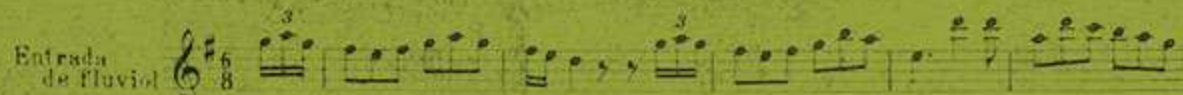
Al distingit amic Bonaventura Carreras

el seu admirador

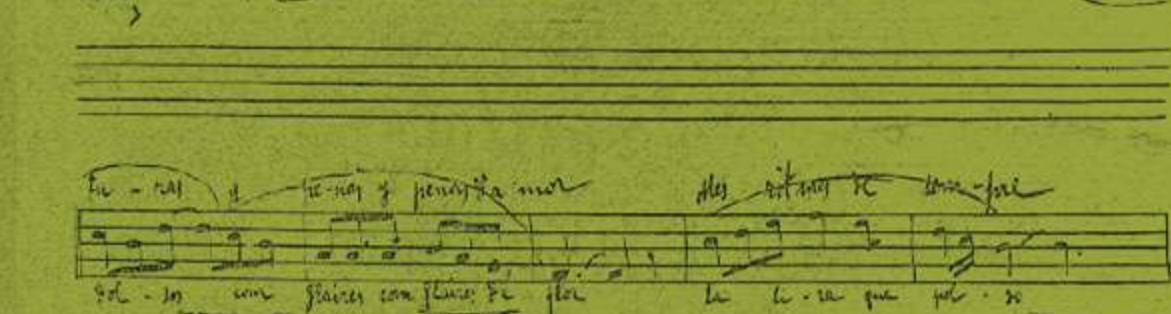
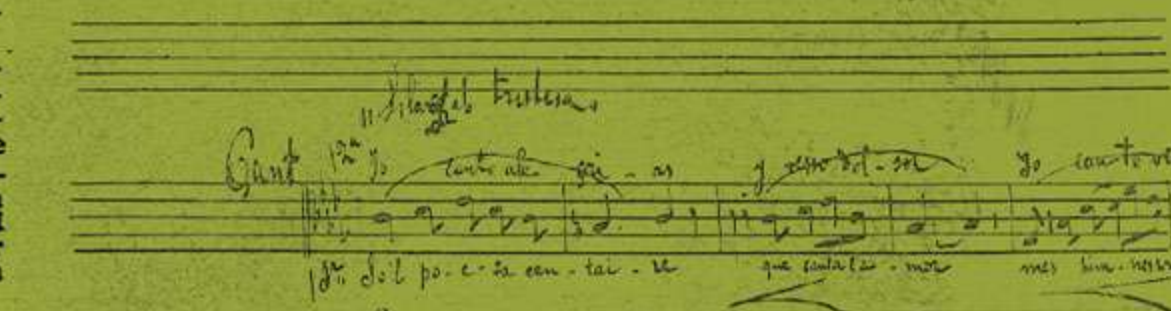
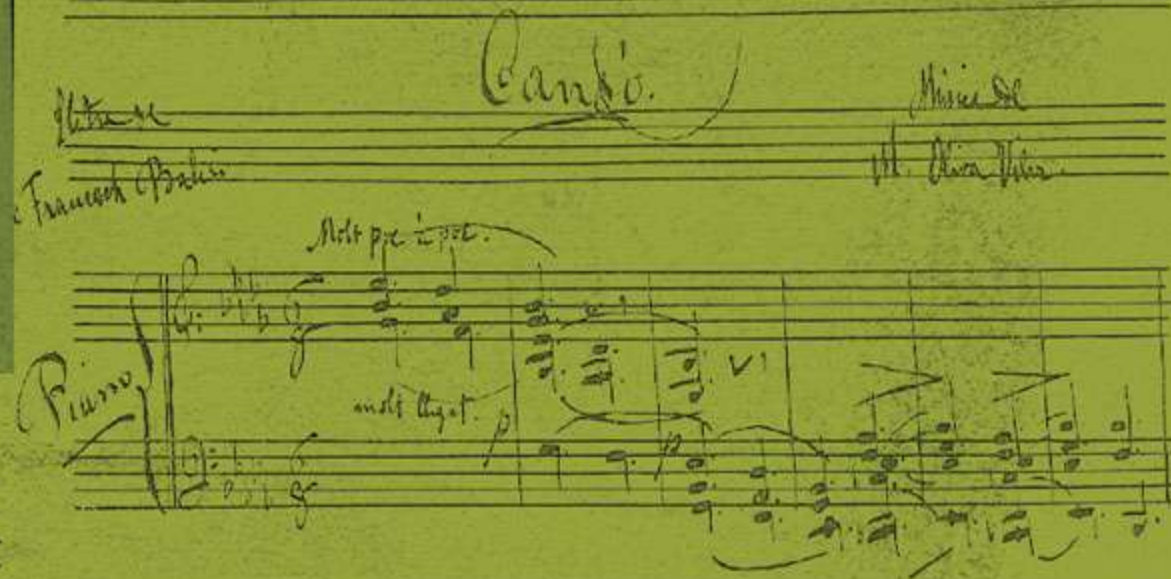
FRISANÇA

SARDANA LLARGA

J. GARRETA.

A mon distinguit amic O. Bonaventura Carreras.

BONAVENTURA CARRERAS DURAN - Les sardanes per a cobla. Introducció

per Josep Maria Serracant | *Músics per la Cobla*

La Cobla Ciutat de Girona afegeix un nou títol a la col·lecció d'enregistraments FONOTECA DE COBLA, aquesta vegada amb la inclusió d'aquest volum dedicat a l'obra musical del Dr. Bonaventura CARRERAS i DURAN.

Per a aquest treball discogràfic l'historiador Escalenc Jordi Gallegos ens ha escrit un excel·lent treball extens i documentat, tot un regal, sobre el doctor Carreras i la seva trajectòria vital en què es destaca la vessant professional d'oftalmòleg de reputació. L'interès vers la seva obra musical i que ha portat a realitzar aquest enregistrament neix del treball de recerca efectuat a partir de l'anàlisi d'algunes sardanes, pràcticament desconegudes, les partícels de les quals eren a l'Arxiu de *Músics per la Cobla*. Les primeres impressions, vistes les partitures que el mestre Jesús Ventura realitzà immediatament a partir

d'aquestes partícels, ens feren adonar de la qualitat musical de les sardanes. Estirant el fil es va fer recerca de més obres i, així, es va poder completar un volum d'obres adequat al contingut d'un CD.

L'interès musical es va anar consolidant amb les altres sardanes trobades en diferents arxius. No fou fins a veure que la nostra recerca ja no obtenia més resultats que procedirem a la definició del repertori a enregistrar i a la confecció dels nous materials (partitures i partícels) per al seu enregistrament, a càrrec de la Cobla Ciutat de Girona sota la direcció del mestre Jesús Ventura.

Les obres de Bonaventura Carreras, donades les circumstàncies de la seva vida, les hauríem de considerar una interessantíssima descoberta. Les hem de despullar, però, del fet que per a l'autor l'activitat musical creadora no va ser la principal de la seva vida. Aquestes sardanes, dintre del fet que presenten originalitats tècniques, responen a una estructura qualificable com a tradicional. És evident que són escrites d'una manera que resulten més pel gaudi de l'audició que per ser ballades a la plaça; algunes d'elles no tenen ni tutti final (salt).

Hi trobareu les sardanes que segueixen, de les quals assenyallarem alguns detalls específics. Pel que hem sabut, tret de la dedicada a l'esposa, les altres sardanes ho foren a cadascun dels seus nombrosos fills:

La meva Girona és un senyorial i elegant homenatge a la seva vila nadiua.

Records de Begur, el poble d'estiueig durant anys, lloc on s'interpretaren algunes vegades les seves sardanes. Hi destaca una melodia de tenora molt llarga. Un final de llargs de sardana garretiana, sense tutti (salt) ni cop final.

Gentilesa, amb un excel·lent joc contrapuntístic i d'imitacions en els llargs.

La festa de Sant Genís, un xic més de caire ballador amb un salt al final de llargs. Els llargs comencen, però, amb

un cantàbil de trompeta de caràcter contemplatiu.

Primavera a la Vall de Sant Daniel, reeixida pàgina amb passatges bucòlics, amarats de natura amb un final de llargs on apareix un cu-cut primaverat.

Camí del Santuari dels Àngels, junt amb l'anterior, segurament les més destacables del compositor, aquesta amb una dosi encertada d'èpica, religiositat i gaia expressió dels sentiments que el tema inspira.

Pensant en tu, dedicada a l'esposa, és un testimoni musical amorós que vessa sensibilitat i que acaba en una atmosfera molt delicada. Sense cop final.

Pensant en tu (nova versió dels llargs): l'autor va escriure uns nous llargs amb acabament festiu, amb salt al final.

Frisança de Juli Garreta: hem volgut afegir al repertori aquesta sardana que Garreta dedicà a un jove Bonaventura Carreras. Potser ja li veié un futur prometedor com, també, li nota aquesta frisança que cal per esdevenir un creador musical.

L'orfeneta i *D'aquell temps*, aquestes dues sardanes presenten una factura menys atractiva, tècnicament parlant, car són les primerenques dins la seva carrera creativa, però que ja assenyalen el que el Bonaventura Carreras compositor de sardanes podria aportar.

Abans d'aquestes dues sardanes s'ha intercalat *Cançó*

de Miquel Oliva i Vilar i lletra de Francesc Balari, dedicada a Bonaventura Carreras i Peralta, pare del compositor i que el va precedir en els dos camps en els quals el fill va excel·lir l'oftalmologia i la música. *Cançó* està interpretada pel tenor Albert Deprius acompanyat al piano per Josep Buforn. Una cançó amorosa i tendra.

Un lligam profund entre medicina i música

pel Dr. Josep Vilaplana i Birba | ***President del Col·legi Oficial de Metges de Girona***

El Dr. Bonaventura Carreras i Duran és un clar exemple de la vinculació que mantenen la medicina i la música.

Nascut a Girona el 1886, el Dr. Carreras i Duran va seguir els passos del seu pare en l'oftalmologia després de fer la carrera de medicina a la Universitat de Barcelona. Tot i que inicialment va treballar a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, anys després, es va presentar a oposicions, les va guanyar i se'n va anar a Cadis. Més tard, com recull la Galeria de Metges Catalans, va marxar a Madrid i s'hi va instal·lar professionalment de forma definitiva. Malgrat la distància, sempre va mantenir el vincle amb la professió mèdica barcelonina i, personalment, amb la seva gent de Girona i del poble de Begur, on va morir el seu pare.

A Catalunya existeix un projecte únic i singular que pren el relleu d'aquesta dicotomia entre medicina i música que va introduir el Dr. Carreras i Duran. És la World Doctors Orchestra (WDO). Una orquestra formada per un miler de metges de 50 països diferents que combinen la seva professió amb la passió per la música.

Creada el 2007 i dirigida per Stefan Willich, professor de medicina a l'Hospital Universitari de la Caritat de Berlín i president del Conservatori de Música Hanns Eisler de la capital alemanya, la WDO realitza entre dos i tres concerts l'any en diferents ciutats de tot el món en els quals reuneix uns 100 músics. Els seus integrants han tocat en escenaris de San Francisco, Seattle, Santiago de Xile, Berlín, Tòquio, Viena o Washington, entre molts altres. El millor de tot és que les actuacions de la World Doctors Orchestra tenen una finalitat solidària, ja que els beneficis recaptats en cada actuació es destinen íntegrament a entitats locals vinculades a la salut.

A Girona, vam tenir l'enorme privilegi de rebre la visita d'aquests companys, que a més de ser bons metges són bons músics, alguns d'ells amb trajectòries musicals professionals, l'any 2017 en el marc del 120è aniversari del Col·legi Oficial de Metges de Girona. Van actuar a l'Auditori de Girona amb un convidat d'excepció, el violoncel·lista Lluís Claret, i amb un elevat aforament que va permetre recaptar més de 9.300 euros destinats

a la lluita contra el càncer.

En definitiva, la música és el llenguatge més universal que hi ha. Com deia Plató, "la música dona ànima a l'univers, ales al pensament, volada a la imaginació, consol a la tristesa i vida i alegria a totes les coses". El Dr. Bonaventura Carreras i Duran va ser el precursor d'un lligam profund entre la medicina i la música que avui continua vigent amb iniciatives tan singulars com la World Doctors Orchestra.

BONAVENTURA CARRERAS DURAN - (Girona, 28.11.1886 - Madrid, 24.07.1971)

per Jordi Gallegos i Córdoba | *Llicenciat en Història, investigador i divulgador*

El pes del cognom i de la família

Nascut el diumenge 28 de novembre de 1886 a Girona, Bonaventura Carreras i Duran fou el segon fill de Carme Duran i Curradó (1862-1945), oriünda de l'Havana, i Bonaventura Carreras i Peralta (1856-1906), nat a Santiago de Cuba. Conegué l'avi patern, Josep Carreras i Frigola (de Begur), i l'àvia materna, Maria Curradó (de Lloret de Mar), ja que l'àvia paterna i l'avi matern (Manuela Peralta, de Santiago de Cuba, i Baldiri Duran, de Vilassar) eren morts quan nasqué. Tingué quatre germans: Manela (1884-1963), casada el 1912 amb el metge i alcalde gironí Francesc Coll i Turbau; Marcel (1890-1904); Carme (1892-1974), i Maria Lluïsa

(1896-1996), casada el 1922 amb el militar Adolfo Bacquelaine i González.

La família tingué una bona posició econòmica i residí al segon pis del núm. 6 de l'antic carrer de les Sabateries Velles (avui c/ Dr. Carreras Peralta) de Girona. Anualment, però, la família estiuvejà a la Costa Brava: a l'inici, puntualment a St. Feliu de Guíxols, però, especialment, a la casa pairal begurenca de l'antic carrer dels Bous (avui c/ Bonaventura Carreras), llevat de petites estades amb els familiars a Lloret de Mar.

Bonaventura Carreras pare fou un prestigiós oculista de sòlids coneixements i formació a nivell europeu, requerit per pacients gironins, barcelonins i de

Catalunya Nord, però que mai oblidà les classes socials més humils. A més, fou un destacat prohoms gironí, referent per la seva integritat, valors, moral i ètica, higienista, defensor dels estudis gironins d'Extensió Universitària i l'esport, persona culta que disposava d'una biblioteca amb molts llibres antics i moderns, amant de la música, l'art, la literatura i les ciències. Home de política, d'ideologia republicana, fou regidor i tinent d'alcalde de Girona (1891-95), president de diferents centres i comitès de partits (Centre Republicà Possibilista, comitè local del Partit Republicà Nacional, Centre de Fusió Republicana, comitè provincial del Partit Republicà Nacional, del Partit Republicà Històric i del

comitè local i provincial del partit Unió Republicana), diputat provincial entre 1901 i 1906 (va ser vicepresident de la Diputació de Girona de 1901 a 1903) i diputat provincial electe per Solidaritat Catalana en les eleccions de desembre de 1906, càrrec que no exercí degut al seu traspàs. Per aquest motiu, la seva mort el dissabte 15 de desembre de 1906, als 50 anys i víctima d'una cruel malaltia, fou una gran pèrdua col·lectiva i una gran estocada per a la família i, especialment, per al fill Bonaventura.

El divendres 24 de setembre de 1915, a la col·legiata de Sant Fèlix, Bonaventura Carreras i Duran es casà amb Pilar Matas i Guytó (1892-1978), del barri del Mercadal i filla de Pilar Guytó i Barril i l'hisendat Ramon Matas i Rodés. Fruit del matrimoni, nasqueren un total de tretze fills: Ramon, Buenaventura, Narciso, José María, Luis, Marcelo, Carmen, Pilar, María de los Ángeles, Rosa, Daniel, Montserrat i Rosario. Els Carreras Matas residiren a Girona fins al 1917, però la professió d'oculista i el càrrec de professor universitari i catedràtic d'oftalmologia feren que visquessin a Madrid (1917-1926), Cadis (1926-1939) i, finalment, novament a Madrid (des de 1939). Tot i la distància, la família estiuejà gairebé cada any a Begur, dies en què Bonaventura Carreras aprofitava per escapar-se a Girona i visitar els amics i passejar pel barri vell, la

Devesa, el passeig arqueològic o la Vall de Sant Daniel. Després d'una dilatada vida, i afectat d'una malaltia des de 1966, morí a Madrid el dissabte 24 de juliol de 1971, als 84 anys d'edat.

La formació acadèmica i la professió

Gràcies a la posició econòmica familiar, Carreras Duran pogué rebre una bona educació i dedicar-se als estudis, dels quals tragué bon profit. A l'Institut General i Tècnic provincial fou un alumne brillant en batxillerat, cursos durant els quals s'orientà per estudiar la carrera de medicina, que cursà a la Facultat de Barcelona (al costat dels futurs oftalmòlegs Barraquer i Arruga). Es llicencià el 1909, feu el doctorat a Madrid el 1910 i, després de perfeccionar-se i especialitzar-se com a oftalmòleg amb estudis a París, Lausana i Berlín, el març de 1912 reobrí la clínica d'oftalmologia familiar i el juliol del mateix any fou designat metge oculista de l'hospital provincial. D'aquesta manera, seguint l'estela paterna, Carreras Duran inicià una reputada carrera com a oculista, conferenciant i científic.

A partir de 1917 fou director en cap d'oftalmologia a l'hospital de San Luis de los Franceses, compaginant-ho com a ajudant de les classes pràctiques al Sanatori Quirúrgic de la Encarnación i a la Facultat de Medicina de la Universitat de Madrid. El 1926 obtingué, per oposició, la càtedra a la Facultat de Medicina de la Universitat de Cadis i ingressà a la Reial Acadèmia de Medicina de Cadis. El 1939 passà a la Facultat de Medicina de Madrid, de la qual fou vicedegà (1944-51), i el 1942 ingressà a la Reial Acadèmia Nacional de Medicina d'Espanya.

Entre les seves publicacions destaquen els llibres *Introducción a la Oftalmología* (1956) i *Sobre la retinitis proliferante, análisis clínico de dos observaciones personales* (1923), la traducció del llibre *Precis d'Ophthalmologie* (1921), de Víctor Morax, i una gran munió d'importants articles en revistes, ponències i discursos. Fou director de la revista *Archivos de la Sociedad Oftalmológica Hispanoamericana*, codirector de la *Revista Ibérica de Oftalmología* i secretari d'*Archivos de la Sociedad Española de Oftalmología* i també membre d'honor de la Societat Internacional d'Oftalmologia, Societat Oftalmològica Francesa i International Society of Surgeons.

Home de cultura i de la seva època

Com el seu pare, Carreras Duran també fou un home de cultura i que participà de diferents aspectes de la societat.

La gran biblioteca paterna l'ajudà a formar-se com a persona culta, fins i tot llegint obres de Jules Verne, Emilio Salgari o Thomas Mayne Reid. A més d'escriure petits textos en prosa i alguns poemes, el seu domini d'altres idiomes li permeté publicar, el març de 1913 i amb el títol *Intermezzo líric*, la traducció d'un poema del destacat poeta i assagista romàntic alemany Heinrich Heine. També tingué una densa formació artística, s'interessà pel dibuix i la pintura i pintà nombrosos quadres a l'oli, gairebé sempre paisatges d'Aranjuez, la Granja (Segòvia) i, sobretot, Begur.

Vivint a Girona, Bonaventura Carreras participà de la vida social i cultural de la ciutat: el 1912, junt amb d'altres prohoms gironins, signà un manifest demanant la renovació de la cultura i la creació d'un Centre de Cultura, Arts i Ciències, que derivà en l'associació gironina *Athenea*; entre 1912-1914 fou professor de l'Escola Graduada del Patronato de Primera Enseñanza Oficial de Girona; fou candidat regionalista a les eleccions municipals de novembre de 1913, sense ser-ne escollit; el 1914 esdevingué nou secretari del consistori dels Jocs Florals de Girona (en fou membre fins al 1916)

i comptador del Sindicat d'Iniciativa d'Atracció de Forasters de Girona; el 1916 publicà l'article *Pro Devesa*, en el qual esperonava a la seva conservació i millora, i portà el penó de la Confraria de la Puríssima Sang en la processó de la festa del Corpus de 1917.

A Cadis, també participà en la vida social i pública de la ciutat: el 1929 assistí a la inauguració dels nous locals de la Casa del Estudiante; feu donatius per a les cavalcades de Reis organitzades pel Centro Escolar Gaditano; contribuí a la creació dels menjadors escolars de les Escoles Públiques, i, derivat de la repetició de les eleccions municipals de 1931, el 31 de maig fou escollit regidor per la candidatura de dretes catòliques a l'ajuntament de Cadis, i va mantenir el càrrec fins als Fets d'Octubre de 1934.

Establert a Madrid, es relacionà amb companys de la professió i també amb polítics i personalitats de la societat madrilenya. Com a excel·lent oftalmòleg, fou

rebut pel general Francisco Franco que, en la recepció i audiència civil del diumenge 18 d'abril de 1954, el condecorà amb la Gran Cruz de la Orden Civil de Sanidad, que se sumà a la Medalla de la Campaña, que ja posseïa feia més de 15 anys.

Tot i estar allunyat de Girona i la demarcació, Carreras Duran fou un ferm defensor de la causa gironina: el juny de 1918 fou escollit vocal de la comissió gironina representant de la Sociedad Económica de Amigos del País a Madrid i, adherit a la creació de l'Institut d'Estudis Gironins el 1946, n'esdevingué representant davant del Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i altres organismes acadèmics de Madrid.

Bonaventura Carreras, apassionat de la música

En el ple del dimecres 20 d'abril de 1892, actuant Bonaventura Carreras pare com alcalde de Girona, s'aprovà la creació de l'Escola Municipal de Música, que s'inaugurà el dissabte 7 de maig. El dimecres 27 d'abril se n'obrí la matrícula, el mestre director de l'Escola fou Josep Feliu i Ferrussola, que impartia la majoria de classes (solfeig, solfeig coral o de conjunt, teoria del solfeig, piano elemental i superior, cant i harmonia), i la resta de professors foren Miquel Pibernus i Gamira (clarinet, oboè i saxofon), Joaquim Vidal i Muní (violí

i viola), Josep Serra i Freixas (violoncel), Francesc Perich i Escosa (flauta i flautí), Ramon Burset i Poch (trompa) i Josep Ros i Bou (contrabaix). És probable que, comptant amb cinc o sis anys, Carreras Duran fos apuntat a l'Escola i es comencés a formar amb els citats professors que, alhora, eren reputats músics i, algun d'ells (Feliu o Perich), compositors de sardanes, ballables i altres peces musicals.

La creació de l'Escola Municipal de Música se sumà a l'ambient musical gironí de final de segle XIX que, bàsicament, tingué dos grans focus, els espais religiosos i el Teatre Principal i la seva orquestra (de la qual formaven part Miquel Pibernus i Joaquim Vidal) i que, degut al dinamisme i eufòria del Modernisme, s'amplià amb les activitats promogudes als locals de les diverses societats i centres polítics, casinos i cafès de la ciutat. Tot i l'existència de formacions anteriors, el 1903 nasqué la cobla orquestra Art Gironí (curiosament, o no, dirigida per Pibernus i Vidal), que compartí actuacions amb la banda municipal i les bandes militars presents a la ciutat, i el 1907 nasqué la cobla orquestra Figueras. També cal tenir en compte la important tasca de la casa de música Sobrequés & Reigt (creada el 1904 per Tomàs Sobrequés), propiciant la celebració de concerts i concursos musicals, l'edició mensual de la revista musical *Scherzando* (1906) o la creació de l'Academia Musical Gerundense (1911).

Per tant, la inclinació de Bonaventura Carreras vers la música, a banda dels imputs externs, fou per influència del pare, que era un melòman i, sobretot, amant de la música clàssica. A més, el progenitor fou una de les persones que propulsà la recuperació de l'Orfeó Gironí l'octubre de 1903, i fou escollit president, càrrec que exercí fins a la seva mort (1906). Molt probablement, el jove Carreras Duran formà part d'aquest Orfeó dirigit pels germans Isidre Mollera

(mestre director) i Tomàs Mollera (subdirector) i que comptà amb moltes col·laboracions del compositor i músic figuerenc Albert Cotó i Fita. En decaure l'activitat de l'Orfeó Gironí, segurament es vinculà a l'orfeó Schola Orpheònica Gironina, creat el gener de 1907 i dirigit per Isidre Molleras; avalaria la postura el fet que, el maig de 1917, Bonaventura Carreras col·laborà econòmicament en la subscripció per atendre les despeses del viatge de l'Schola Orpheònica a Barcelona per participar en

en l'homenatge al mestre Lluís Millet.

El dissabte 16 de gener de 1915 es documenta Carreras Duran en el cor Turris Eburnea que participava en la funció de la *Salve Sabatina* a la Verge Miraculosa celebrada a l'església parroquial del Mercadal aquell mateix dia i, el Dilluns de Pasqua de 1916 (24 d'abril), se'l documenta dirigint la secció coral de la Congregació de la Immaculada Verge Maria i Sant Lluís Gonçaga, que interpretà a la Catedral alguns motets dels mestres Palestrina i Goicoetxea. A més, el divendres 3 de novembre de 1916, fou jurat en dos actes de les fires i festes de Sant Narcís: el concurs de cobles (junt a Juli Garreta, Mossèn Josep M. Padrós i l'alcalde Lluís de Llobet i de Pastors) i el concurs de colles sardanistes (junt a Lluís de Llobet, Joan Garriga, Josep Grahit i Albert de Quintana).

Com a melòman, Bonaventura Carreras assistí al concert que l'Orquestra Simfònica de Madrid oferí a Girona la nit del dissabte 28 d'octubre de 1916. A més, disposava d'una gran formació en música clàssica, amb un gran coneixement de l'obra de Richard Wagner, així com de tots els músics i compositors més rellevants.

Tal fou la passió que Carreras Duran sentí envers la música que inculcà aquest amor als seus fills. Segons referències escrites, quan aquests eren menuts, formà un petit cor infantil que arribà a interpretar, amb

notable ajust i perfecció, peces com la *Misa Brevis* de Palestrina i obres de compositors com Vitoria o altres. Quan els fills foren més grans, amb els més avesats formà un quartet de corda (ell hi actuà com a segon violí i les obres preferides a interpretar foren d'Arriaga i Haydn) i, més endavant, encara conformà una petita orquestrina de set components (piano, dos violins, viola, violoncel, baix i contrabaix) amb la qual executaren "*conciertos familiares de la más exquisita belleza*" durant moltes tardes de diumenges i festius. Casats els fills, formà un duet amb el seu fill Jose Maria.

Bonaventura Carreras, el compositor sardanista

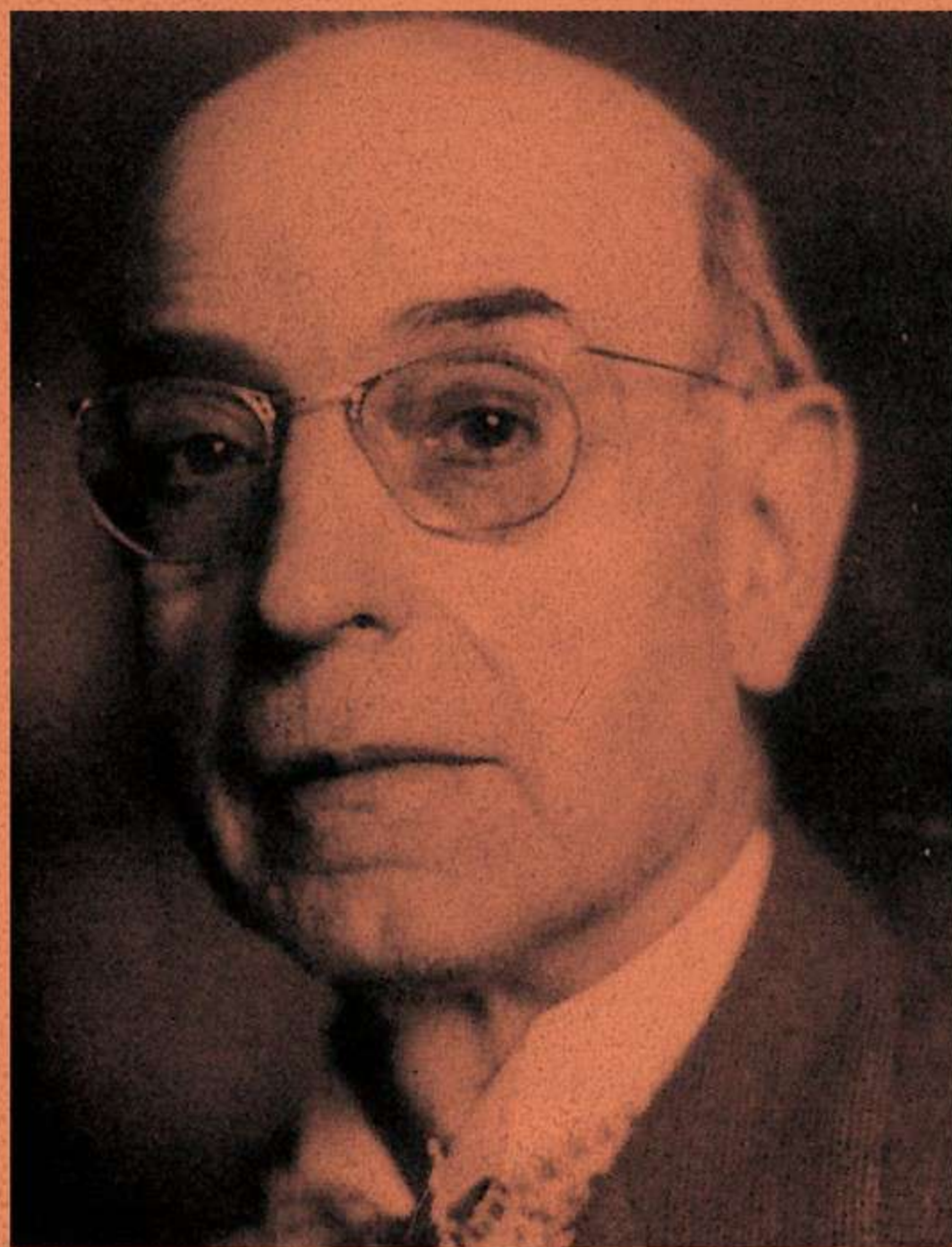
Segons el diari gironí *La Lucha*, el dijous 28 de juny de 1906, a la rambla d'Àlvarez, la cobla Art Gironí estrenà "*tres preciosas sardanas*", una d'elles de Bonaventura Carreras i Duran, sense citar-ne, però, el títol. El novembre de 1907, la revista musical *Scherzando* feu públic que Carreras participà al concurs musical de la casa Sobrequés & Reitg amb la sardana *L'orfaneta*, sardana que dedicà "*Al amich en Josep Baró (i Güell)*". Atès que aquest títol es troba en el mateix plec que la sardana titulada *D'aquell temps*, caldria intuir que ambdues foren escrites el mateix any (any amunt, any avall).

La premsa recull que, per la festa major de Sant Feliu

de Guíxols de 1907, La Principal de la Bisbal estrenà *"la última sardana del inspiradísimo compositor don Julio Garreta, titulada Frisanse, el cual la ha dedicado á nuestro estimado amigo, el novel compositor don Buenaventura Carreras Durán"*, que fou amic i fervent admirador de Juli Garreta i Arboix. Anys abans, el maig de 1902, el reputat professor i pianista gironí Miquel Oliva i Vilar havia dedicat al seu *"distingit amic D. Bonaventura Carreras [i Peralta]"* una peça coral per a piano, titulada *Cançó*, amb lletra de Francesc Balari. En això (tenir amics que els dediquessin obres musicals), pare i fill també s'assemblaren.

A les acaballes de juliol de 1914, la cobla La Principal de Palafrugell estrenà, a la festa major de Sant Feliu de Guíxols, *"una nova sardana de nostre distingit amic en Bonaventura Carreras, composició elogiabile per tots els intel·ligents"*. Per altra banda, el 1916, el periodista, historiador i promotor cultural Josep Grahit i Grau, referint-se a Carreras, deia: *"(...) sempre ha sentit gran amor a la música catalaníssima de la nostra bella dansa i és un admirador foll de les obres d'En Garreta, quin autor ha influït tant amb ell que les que ha donat a conèixer en Carreras titulades: Gentilesa, Records de Begur i alguna altra perteneixen al seu genre musical, demostrant que si persistís estudiant i dedicant-se a l'art, arribaria a deixar escrites algunes obres que farien*

bon costat a les del seu mestre predil·lecte". A tenor dels títols citats, és probable que la sardana *Records de Begur* fos la que s'estrenà a Sant Feliu el 1914 i que *Gentilesa* ho fos en el decurs de 1915 com a present de prometatge o de nocces, ja que, com figura a la coberta, aquesta darrera és dedicada *"A la Sta. Pilar Matas Guytó"*.

Avançat el temps, el divendres 1 de novembre de 1963, diada de Tots Sants i en el marc del tradicional Concurs de Colles Sardanistes de les Fires i Festes de Sant Narcís celebrat a la plaça de Braus, com a sardana de germanor, s'estrenà *La meva Girona*, títol que Carreras dedicà al seu fill Ramon. Segons anotacions, aquell 1963 també s'estrenà *La Festa de Sant Genís* (dedicada a les seves netes Guadalupe i Pilar Gutiérrez i Carreras) i el 1964, la segona sardana dedicada a la seva dona, *Pensant en tu*.

De dos altres títols seus, no se'n coneix la cronologia, però sí a qui estan dedicats; són *Camí del Santuari dels Àngels*, dedicada "A Maria Regina dels Àngels" (la seva filla), i *Primavera a la Vall de Sant Daniel*, a totes les seves filles. De la resta de sardanes degudes/atribuïdes a Bonaventura Carreras (*Alta muntanya, Baix Empordà, Begurenca, Brises de la Selva, Des del Rec de l'Aigua i Enyorança*) malauradament no se n'ha localitzat cap exemplar ni es coneix en quina data foren escrites, llevat de la darrera, *Enyorança*, de la qual consta que el diumenge 5 de juliol de 1914 fou interpretada a Girona per la banda militar del Regiment d'Àsia, de la mateixa ciutat.

Sobre llur faceta musical i de compositor, el seu amic editor i erudit gironí Joaquim Pla i Cargol escrigué:

"Su afición a manifestaciones musicales se significó

en él desde su juventud y fue un gran enamorado de la música popular catalana (...). Este amor por la música popular hizo que la estudiara a fondo, que se aficionara a las sardanas y que, movido por tal afición, se decidiera a componer varias sardanas, muy inspiradas por cierto, y estructuradas convenientemente según los más depurados cánones de esta típica música (...). Por su hondo conocimiento de la música y de la composición musical, empezó componiendo una sardana, y a aquella afortunada prueba siguieron otras sardanas, que fue dedicando sucesivamente a cada uno de sus hijos y, al final de la serie, compuso con gran ilusión la sardana que dedicó a su esposa. Fueron así muchas las sardanas compuestas por el Dr. Carreras Durán".

Prenent com a vàlides i certes les paraules de Pla Cargol, l'obra sardanista de Bonaventura Carreras i Duran (amb la manca de dades anteriorment citada) se situaria a l'entorn dels 14 o 15 títols enregistrats i/o documentats en aquest treball discogràfic.

INFORMACIÓ

Arxius i fons documentals

Arxiu Municipal de Girona (<http://www.girona.cat/sgdap/cat>)

Biblioteca Nacional de Catalunya - Arxiu de Revistes Catalanes

Antigues (<https://www.bnc.cat/digital/arca/>)

Biblioteca Nacional de España - Hemeroteca Digital

(1910-1911); *El Constitucional*, de Girona (1889-1899); *El Correo de Gerona* (1893-1899); *La Cruz*, de Tarragona (1901-1936); *El Debate*, de Madrid (1911-1923); *Diario de Burgos* (1891-2019); *Diario de Gerona* (1889-1936); *Diari de Girona* (1888-2019); *El Guasón*, de Girona (1894-1897); *Heraldo de Gerona* (1889-1920); *El Ideal*, de Girona (1903-1905); *El Independiente*, de Girona (1889-1896); *La Libertad*, de Madrid (1919-1939); *La Lucha*, de Girona (1871-1910); *El Norte*, de Girona (1870-1928); *El Noticiero Gaditano*, de Cadis (1919-1933); *La Nueva Lucha*, de Girona (1887-1890); *La Prensa*, de Granada (1940-1950); *Las Provincias*, de València (1866-1934), i *La Vanguardia*, de Barcelona (1881-2019).

Publicacions setmanals/quizenals: *El Amigo del Pueblo*, de Banyoles (1909-1912); *Art i Sport*, de Girona (1915); *Lo Camp de Tarragona* (1900-1907); *La Campana de Gràcia*, de Barcelona (1870-1934); *El Demócrata*, de Girona (1883-1884); *El Distrito Farnense*, de Lloret de Mar (1893-1898); *El Eco de Gerona* (1923-1928); *El Eco del Pueblo*, de Girona (1897-1898); *Lo Geronés*, de Girona (1894-1909); *El Gironès*, de Girona (1916-1917); *Hoja del Lunes*, de Girona (1950); *Hoja Oficial de la provincia de Barcelona* (1926-1983); *Hoja Oficial del Lunes*, de Madrid (1930-1986); *La Ilustració Catalana*, de Barcelona (1880-1917); *Nueva Alcarria*, de Guadalajara (1939-1973); *La Provincia*, de Girona (1904-1905); *La República*, de Girona (1905-1907); *Revista de Gerona* (1913); *La Semana*, de Girona (1900); *El Tradicionalista*, de Girona (1903-1909), i *Vibració*, de Girona (1932).

FOTOGRAFIES

Pàgina 4 - Facultat de Medicina de Barcelona (1906)

Pàgina 5 - Bonaventura Carreras i Peralta

Pàgina 6 - Segell Col·legi de Metges de Girona

Pàgina 7 - Bonaventura Carreras i Duran. Discurs a la Real Academia Nacional de Medicina d'Espanya

Pàgina 8 - Ajuntament de Cadis

Pàgina 10 - Cobla orquestra Art Gironí (1915)

Pàgina 12 - Bonaventura Carreras i Duran

Pàgina 16 - Lletra de Cançó de Francesc Balarí

cansó ❁

Música de 'η M. Oliva

So 'l poeta cantaire
que canta l' amor;
mos himnes son dolços
com flaires de flor;
la lira que polso
la porto en mon cor.

Cansó que jo canto
baixet s' ha d' oir:
es llàgrima ardenta,
es feble sospir,
es dolça besada
y armónich respir.

Jo canto alegrias
y vesso dolor;
jo canto venturas
y penas d' amor,
mos ritmes de sempre
batechs son del cor.

No só 'l refilatre
rossinyol festiu;
cansons que jo canto
son com el xiu-xiu
d' aucells que festejan
manyachs en son niu.

¡Hermoda amor meva,
acóstat sens por
y oirás de ma lira
bell càntich d' amor.....
¡Acostat, y ascoltal'
el cant del meu cor!...

FRANCSECH BALARI

ALBERT DEPRIUS - Tenor

Nascut a Pineda de Mar (Barcelona) Comença els estudis de cant al C.S.M. del Liceu de Barcelona i després continua amb Enriqueta Tarrés, Francesca Roig i Eduard Giménez. El 2002 obté el Grau Superior de Cant amb una menció Honorífica. Ha ampliat la seva formació vocal a les classes magistrals impartides per Montserrat Caballé, Carme Bustamante, Francesc Roig, Annabella Rossi, Jaume Aragall, entre d'altres.

El 2003 va obtenir el primer premi al millor intèrpret de cant i segon premi en el VI Festival de Músics Joves de Catalunya i el 2004 el primer premi en el XVI Concurs Internacional de cant F. Cileà a Reggio di Calabria (Itàlia) Ha realitzat recitals lírics, operes i sarsueles a diversos auditoris i teatres de Catalunya, Espanya, França, Itàlia, Colòmbia i Cuba.

L'any 1998 comença a impartir classes de llenguatge musical, piano, cant coral i cant al Centre Musical Can Salom, on des de l'any 2002 porta la direcció.

És director del Cor Harmonia Calellenc i de l'Orquestra de Cambra Harmonia. Porta la direcció artística de la Temporada Lírica Ciutat de Calella.

Ha dirigit diversos cors i orquestres com l'Orfeó Monteverdi de Pineda de Mar, Coral de Badalona, Cor Harmonia, Conjunt de Cambra de Barcelona

(components de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya), Orquestra de Cambra de l'Empordà, Orquestra de Cambra de Barcelona, Orquestra de Cambra Harmonia. Dirigint i preparant fragments d'òperes, oratoris, el Requiem de Cherubini, el Requiem de Mozart, el Gloria de Vivaldi, la Missa Pontifical de L. Perosi, la Missa de la Coronació de Mozart entre altres.

JOSEP BUFORN - Pianista

Nascut a Barcelona, va estudiar al Conservatori Superior de Música del Liceu. Va fer els estudis de piano a The Associated Board of the Royal School of Music (Anglaterra) amb Òscar Boada i al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona amb Maria Jesús Crespo amb les màximes qualificacions. Ha rebut classes magistrals de Luiz de Moura Sousa, Nina Drath, Nina Svetlanova i Peter Bithell.

Va guanyar el primer premi del Concurs de Joves Intèrprets de Vilafranca del Penedès i també del I Concurs de Piano Ricard Viñes de Lleida. Recentment ha obtingut el premi al millor pianista acompanyant estatal al Certamen Intercentros de Madrid.

Té una àmplia experiència com a pianista repertorista, acompanyant i en música de cambra, igualment ha col·laborat amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, Jove Orquestra Nacional de Catalunya, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya i amb la Banda Municipal de Barcelona.

Actualment, i dins de la seva faceta com a pianista repertorista, la seva presència és constantment requerida per reconeguts i prestigiosos intèrprets dins l'escena operística a escala internacional. Tanmateix, és pianista acompanyant de l'Orfeó Català i del Cor del

Gran Teatre del Liceu. És també pianista oficial de concursos internacionals com el Concurs Viñas i col·labora habitualment amb festivals com el de Peralada.

Recentment ha estat convidat a tocar al prestigiós Carnegie Hall de New York, juntament amb la flautista Elisabet Franch, amb motiu de la gravació del seu primer CD 'Gipsy Airs', amb gran èxit de públic i crítica.

Cobla Ciutat de Girona

Flabiol Óscar Sánchez *Tibles* David Plans i Felip Morales
Tenores Josep Coll i Jordi Pujol *Trompetes* Joan Remacha i David
Hidalgo *Trombó* Francesc Sala *Fiscorns* Enric Estrada i Joaquim
Burjachs *Contrabaix* Alberto Rodríguez* *Direcció* Jesús Ventura

**Sardanes* *L'orfeneta* i *D'aquell temps*, *contrabaix* Agustí Pedrico

Amb el suport de:

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Ajuntament de Girona

Tècnic de so: Toni París

Productor musical: Josep Maria Serracant

Disseny gràfic col·lecció: Francesc Sala

Dipòsit legal B 6316-2019

Aquest disc ha estat enregistrat entre els mesos de gener i febrer del 2019 a l'Estudi de Gravació 44.1 d'Aiguaviva.

Amb la participació del:

Dr. B. CARRERAS Médico Oculista

Ex médico Auxiliar del Dispensario Oftalmológico del Hospital de la Santa Cruz, de Barcelona.

Tiene abierto su gabinete de consulta: calle de la Força, 4, 1.º y de 3 y media a 5. Todos los días.

SE CELEBRO EL XXII CONCURSO REGIONAL DE «COLLES» SARDANISTAS

Con la participación de 40 «colles» de distintos puntos de toda la región catalana, se celebró, en la plaza de toros de Gerona, el XXII Concurso regional de «colles» sardanistas, organizado dentro de las ferias y fiestas de San Narciso por la Obra Sindical «Educación y Descanso», con la colaboración técnica de la «Agrupació Amics de la Sardana» y «colles» sardanistas de la capital.

Se clasificaron en los primeros lugares y por este orden en la sardana de «Lluiments»: 1. «Violetes del Bosca», de Barcelona; 2. «Figueres», de Figueras; 3. «Rialleras», de Vich, y 4. con la misma puntuación, «Rebrolles del Montgrís», de Torroella de Montgrí, y «Ross d'Abriks», de Barcelona.

Resolvieron la sardana «revessa» las

«colles» «Sol de Maig», de Olot; «Pedraforca», de Barcelona; «Espigues Daurades»; «Sang Catalana», de Barcelona; «Figueres», de Figueras, y «Violetas del Bosca», de Barcelona.

El premio especial de «colles» infantiles lo obtuvo «Petits Rebrolles», de Figueras. El concurso finalizó con la tradicional sardana de «germanors» que bailaron la totalidad de «colles» inscritas, interpretando la cobla la sardana titulada «La meva Girona» en calidad de estreno y cuyo autor lo es el doctor gerundense, residente en Madrid, don Bonaventura Carreras Durán.

Presidió el acto de entrega de premios el gobernador civil señor Hellín Sol, a quien acompañaba el delegado provincial de Sindicatos, señor Prades y otras personalidades. — VILA.

*Al meu gran Violoncelista
D. San Casals*

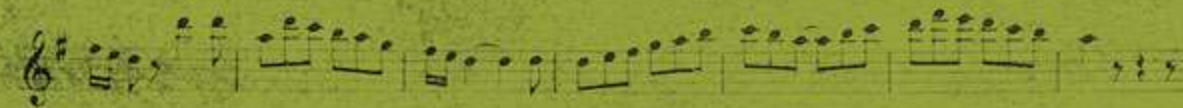
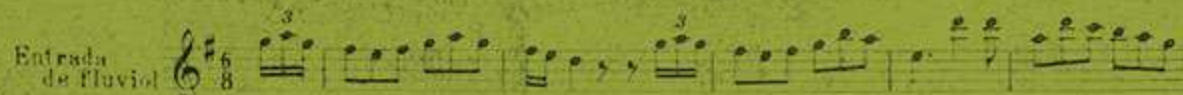
Al distingit amic Bonaventura Carreras

el seu admirador

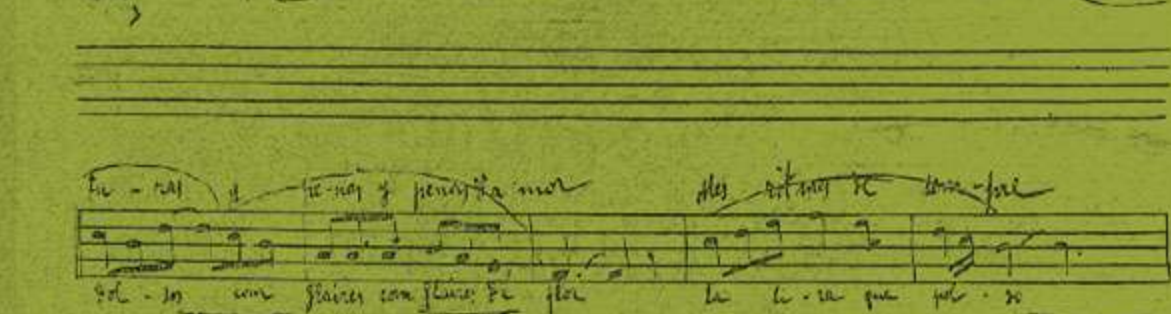
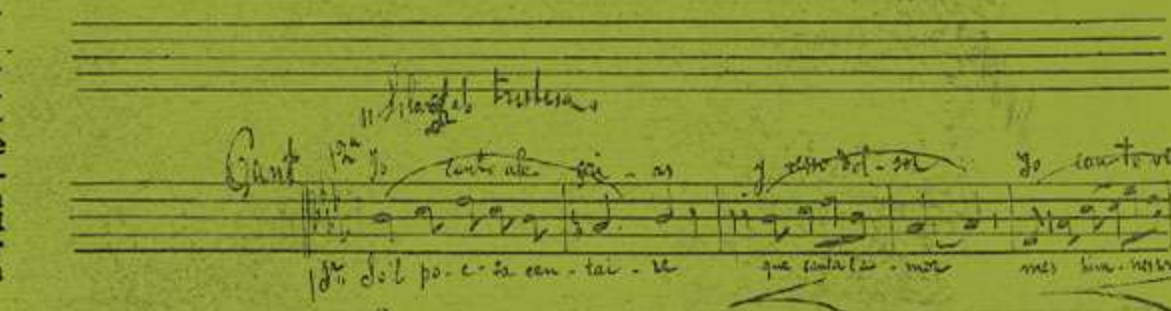
FRISANÇA

SARDANA LLARGA

J. GARRETA.

Al meu distingit amic O. Bonaventura Carreras.

- 01 La meva Girona 4'59"
 02 Records de Begur 4'25"
 03 Gentilesa 4'12"
 04 La festa de Sant Genís 4'43"
 05 Primavera a la Vall de Sant Daniel 4'09"
 06 Camí del Santuari dels Àngels 4'24"
 07 Pensant en tu 5'25"
 08 Pensant en tu (llargs variació diferent) 1'50"
 09 Cançó 5'37" *
Música M. Oliva Vilar, lletra de F. Balari
Tenor: Albert Deprius Piano: Josep Buforn
 10 Frisança 4'22" **
Sardana de Juli Garreta
 11 L'Orfeneta 4'24"
 12 D'aquell temps 4'04"

* *Obra dedicada a Bonaventura Carreras Peralta*

** *Obra dedicada a Bonaventura Carreras Duran*

Premis Capital de
la Sardana
2018

COMPOSITORS GIRONINS

Volum VII

Bonaventura Carreras Duran

Girona - Madrid

1886 - 1971

Cobla Ciutat de Girona

